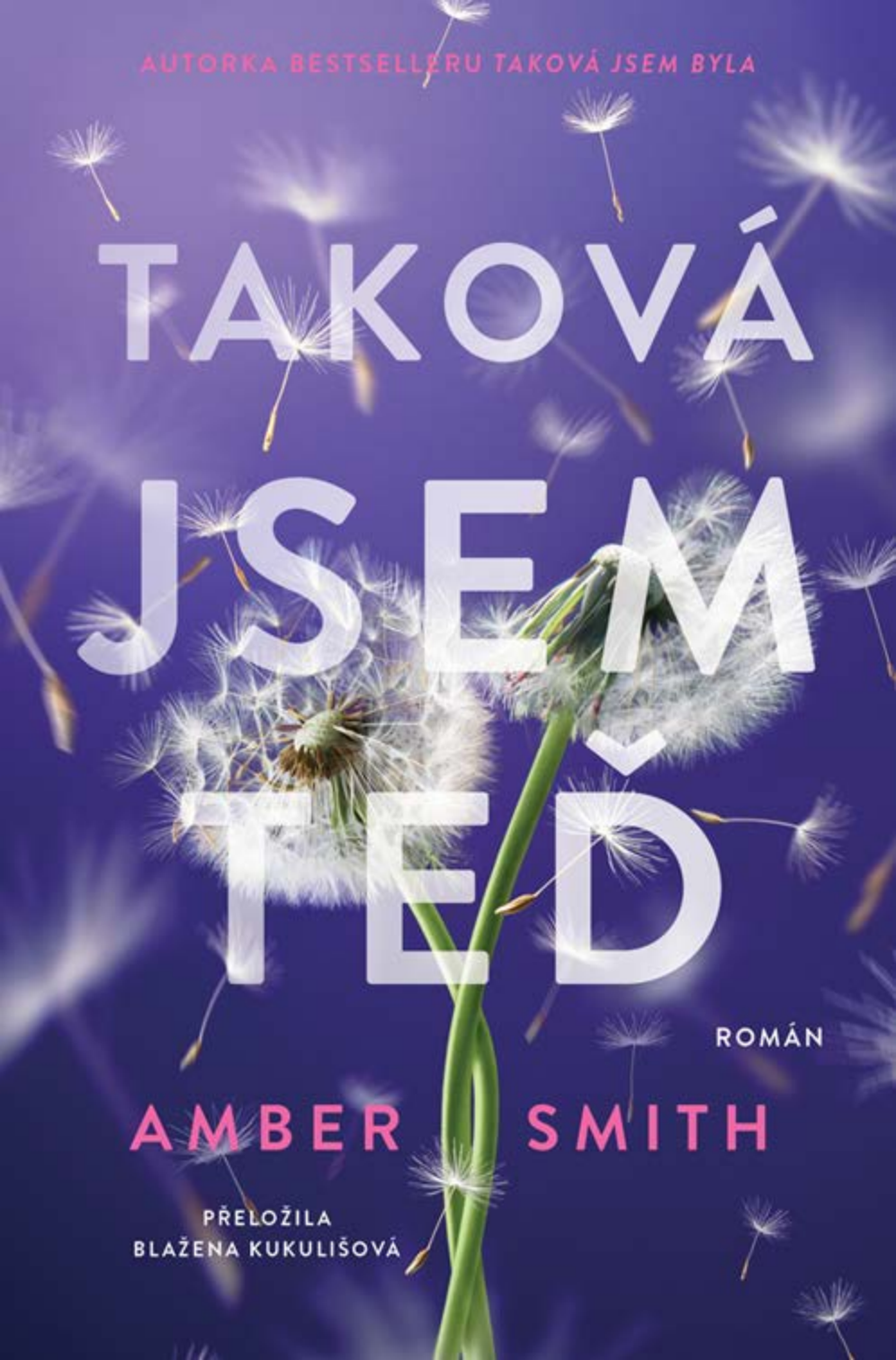

AUTORKA BESTSELLERU TAKOVÁ JSEM BYLA

TAKOVÁ JSEM TEĎ

ROMÁN

AMBER SMITH

PŘELOŽILA
BLAŽENA KUKULIŠOVÁ

TAKOVÁ
JSEM
TEĎ

Copyright © 2024 by Amber Smith

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Blažena Kukulišová, 2025

Cover © Kevin Twomey, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6635-2 (pdf)

TAKOVÁ JSEM TĚĎ

AMBER SMITH

přeložila Blažena Kukulišová

Nám.

Nám všem – zmateným a nedokonalým –,
kteří si troufáme přát si, doufat, uzdravovat se.

ČÁST 1

DUBEN

EDEN

Znovu se ztrácím. Začíná to na hranici těla, končetiny se rozostřují. Prsty na rukou a nohou jsou bez jakéhokoli varování nehybné a znecitlivělé. Sevřu v koupelně okraj umyvadla a snažím se vzchopit, ale ruce odmítají spolupracovat. Paže jsou slabé. A kolena se taky chtějí podlomit.

Vzápětí se mi rozbuší srdce, rychle a přerývaně.

Snažím se nadechnout.

Plíce jsou jak z betonu, těžké a sevřené.

Neměla jsem s tím souhlasit. Ještě ne. Příliš brzy.

Přejedu rukou po zapařeném zrcadle a můj odraz se skoro hned zamlží. Potlačím smích nebo vzlyk, nepoznám, co z toho, protože se opravdu vytrácím. Doslova, obrazně a všechno mezi tím. Už jsem skoro pryč. Pevně semknu víčka a snažím se zaměřit na jednu myšlenku – jen jednu – to, co říkala, že mám udělat, když se tohle děje.

Spočítej pět věcí, které vidíš. Otvírám oči. Zubní kartáčky v keramickém držátku. Jedna. Fajn, dobře. Druhá věc: můj telefon, tamhle na lince, a svítí na něm několik zpráv. Třetí: sklenice vody, orosená kapkami. Čtvrtá: jantarová lahvička plná prášků na předpis, které se tolik snažím nepotřebovat. Pohlédnu na svoje ruce, ještě nejsou v pořádku. To bylo pět.

Čtyři věci, které cítíš. Voda, co mi stéká z vlasů na záda a na ramena. Hladké kluzké kachličky pod mýma nohama. Škrábavá osuška obtočená kolem mého vlhkého těla. Porcelánové umyvadlo, studené a tvrdé pod dlaněmi mých brnících rukou.

Tři zvuky. Bzučení větráku, moje mělké a zrychlené lapání po dechu a klepání na koupelnové dveře.

Dvě vůně. Šampon s příměsí broskve a smetany. Eukalyptový sprchový gel.

Jedna chuť. Štiplavě mátová ústní voda s ulpívajícím nádechem zvratků, z nichž se mi znovu zvedá žaludek. Ztěžka polykám.

„Sakra,“ syкну a znovu otřu zrcadlo. Tentokrát oběma rukama, utírám sklo nejdřív jednou a pak druhou. Odmítám se tomu poddat. Dnes večer ne. Zatínám prsty do pěstí, až cítím, že mi křupou klouby. Prudce se nadechnu a konečně se mi daří dostat do sebe trochu vzduchu. „Jsi v pořádku,“ vydechnu. „Jsem v pořádku,“ zalžu.

Zírám do černého kroužku výlevky a mé oči se bezděky stáčí k lahvičce. Fajn. Nepoužitelnýma rukama otáčím vrškem a nechávám do dlaně spadnout křídovou tabletku. Spolknu ji, důkladně ji spolknou. A pak jedním dlouhým douškem vy-zunknu celou sklenici vody, až mi z koutků úst vytékají na krk malé pramínky. Nenamáhám se je otírat.

„Edy?“ Máma znovu klepe na dveře. „Je všechno, jak má být? Přijela tě vyzvednout Mara.“

„Jo, jasně...“ Zadrhne se mi dech. „Jsem skoro hotová.“

JOSH

Jsem tu po čtyřech měsících. Čtyři měsíce jsem neviděl rodiče. Čtyři měsíce od hádky s tátou. Čtyři měsíce od chvíle, kdy jsem byl tady ve svém pokoji. Jsem doma jen pár hodin, tátu jsem ještě ani neviděl, a už mi připadá, že se dusím.

Lehnu si, nechám hlavu klesnout na polštáře, a když zavřu oči, přísahám, že ji tu na chvíličku ucítím. Protože když jsem se tu ocitl naposledy, ležela v posteli vedle mě a už mezi námi nebylo žádné tajemství. Otáčím hlavu, zvednu polštář k obličejí a tentokrát se nadechnu zhluboka.

V ruce mi zavibruje telefon. Píše Dominic, spolubydlící, který mi prakticky sbalil tašku a odtáhl mě z našeho bytu do svého auta, abych tenhle týden jel domů. Někdy jsem domů jet musel.

V esemesce stojí: Myslim to vážně. Za 10 minut bud' ready... a at'tě ani nenapadne se z toho vyvlíknout

Chystám se odpovědět, ale když teď držím telefon v ruce a myslím zase na Eden, místo toho najdu naše zprávy. Poslední tři ode mě doteď zůstávají bez odpovědi. Už jsem se na ně nějaký čas nedíval, ale teď je čtu znova a znova a snažím se přijít na to, co jsem řekl špatně. Viděl jsem tehdy článek o jeho zatčení. Zeptal jsem se jí, jak to všechno zvládá. Připomněl jí, že jsem kamarád. Ujistil ji, že tu jsem, kdyby něco potřebovala. Za dalších pár dní jsem se ozval znova a pak ještě v dalším týdnu. Dokonce jsem jí volal a nechal vzkaz v hlasovce.

Do poslední zprávy jsem napsal: mám se o tebe bát?

Neodpověděla a nechtěl jsem na ni tlačit. Měsíce plynuly a teď jsme tady. Napíšu jednoduše ahoj a zírám na to slovo, čtyři písmena, která mě vyzývají, ať je odešlu.

Dveře mého pokoje se s vrznutím otevrou po dvou ostrých zaklepáních, následuje krátká pauza a pak další tukuť. Táta. „Joshi?“ říká. „Jsi doma.“

„Jo.“ Rychle slovo vymažu a položím telefon na postel displejem dolů. „Co je?“

„Nic, jen – jen se s tebou chci pozdravit.“ Zastrčí ruce hluboko do kapes džín a soustředěně se na mě zadívá jasnými očima. „Neviděl jsem venku tvoje auto.“

„Svezl jsem se s Dominikem,“ vysvětlím. Cítím, že polevuju v ostražitosti natolik, že ve mně začíná narůstat vztek.

Přikývne. „Aha.“

Znovu zvedám telefon a doufám, že mu to dojde.

„Vlastně, jestli máš minutku, chtěl jsem si s tebou promluvit. O tom, jak jsi byl doma posledně. Poslyš, vím, že jsem tu pro tebe nebyl, když jsi řešil...“ Odmlčí se a hledá zbytek věty, který tam nejspíš taky není.

Bedlivě ho pozoruju, čekám, jestli si skutečně pamatuje, co jsem řešil, když jsem byl naposledy doma. Uzavírám sám se sebou sázku: pokud si pamatuje třeba jen zlomek toho, co se dělo před čtyřmi měsíci, tak tu dnes přespím. Promluví s ním, jak chce. Řeknu, že mu odpouštím, a možná to i budu myslet vážně.

„Však víš,“ začne znovu. „Když ses potýkal s tím vším.“

„O co jde, snažíš se o nápravu?“ ptám se. „Už jsi u devátého kroku? Zase,“ dodám neslyšně.

„Ne,“ říká a trochu sebou škubne. „Tak to není, Joshi.“

Vzdychnu a odložím mobil. „Promiň, tati,“ říkám, i když mě nic *nemrzí*. Taky ale nechci, aby do toho zase spadl jenom kvůli tomu, že jsem si do něj rýpnul. „Sakra, jenom jsem...“

„Nic se neděje, Joshie.“ Drží ruce před hrudí a potřásá hlavou, bere to. „V pohodě. Tohle jsem si zasloužil.“ Udělá několik kroků dozadu, až se může přidržet dveřních futek, jako by se o něco potřeboval opřít. Otvírá ústa a chce říct ještě něco, ale přeruší ho zvonek u dveří. Teď dole slyším i mámu, jak mluví s Dominikem.

„Nevím, proč jsem to řekl.“ Znovu se snažím omluvit. „Promiň.“

To nic, zašeptá a pak se otočí do chodby a pozdraví Dominika jako vzorný otec, kterým někdy opravdu je. „Dominic DiCarlo osobně! Prý máš dobrou sezonu.“ Neříká, že *moje* сезона nestojí za nic – nemusí, všichni to víme. „A určitě na tohle kluka dohlížíš,“ dodává tím svým dobráckým způsobem.

„Však víte,“ žertuje Dominic a potřese tátovou nataženou rukou. „Někdo ho musí srovnat.“ Srší humorem, dokud mě neuvidí, jak si sundávám čepici a snažím se uhladit zmačkáním košili. „Kámo, ty nejsi připravený ani trochu.“

EDEN

Moje ruce sahají po klíce, teď už jsou klidné. Klidné, když v Mařině autě sklopím stínítko a přemáznu řasy maskarou. Klidné, když Steve nasedne vedle mě, proplete prsty s mými, sladce se usměje a říká: „Ahoj, chybělas mi.“

Jakmile si lék našel cestu do krevního oběhu, srdce se zklidnilo. Přestože vím, že nejde o skutečný klid, nejspíš stačí, abych tohle pro své přátele udělala. Šla večer ven a chovala se ještě jednou normálně, než na mě vypustím další bombu. Takže zalžu a říkám: „Ty mně taky.“

Nastupuje Mařin přítel Cameron a třískne dvířky na straně spolujezdce. Dá Maře pusku, krátce se na mě ohlédně a říká: „Nejspíš nám uteče začátek.“

„Nic nám neuteče,“ odpoví místo mě Steve, nakloní se a políbí mě na holé rameno. „Jsem rád, že ses rozhodla jet.“

„Jo, já taky,“ zopakuju a přijde mi, že bych to měla myslet vážně.

„Je na čase, abys zase někam vyrazila,“ říká.

„Já jí to taky říkala, Steve,“ přizvukuje rozesmátá Mara.

„Ber dnešní večer jako nový začátek,“ pokračuje Steve. „V pondělí se vracíš do školy a pak už se můžeme těšit z posledních pár měsíců na střední. Konečně! Zasloužíme si to!“

„Tak to sakra jo,“ souhlasí Cameron.

Chovají se, jako bych se dostávala z těžké chřipky, nebo tak něco. Jako by se teď, když nic netajím, mohly věci magicky vrátit k normálu, ať už bylo normálem cokoli. Jako by dokončení

posledního ročníku nebylo to poslední, na co zrovna myslím. A možná mají pravdu, měla bych se snažit ty ostatní otravné věci ignorovat a být ty dva příští měsíce normální teenagerka, dokud ještě můžu.

„Camerone,“ slyším se překřičet hudbu, načež se všichni otočí a koukají na mě. „Koupili jsme lístky na hlavní star, ne? I když dorazíme později, bude to v pohodě.“

Sice mi ani na tomhle nezáleží, ale dlužím jim trochu toho nadšení.

Obrátí oči v sloup, otočí se zpátky a zabručí: „Chceš říct, že jsem lístky koupil já.“ Cameron jako jediný nic nehraje, nechová se ke mně najednou hezky jen kvůli všemu, co se stalo, a jsem za to zvláštním způsobem vděčná. „Můžeš mi to mimochodem kdykoli vrátit.“

Naše hašteření z nějakého důvodu Maru rozesměje a Steve mě drží pevně za ruku, oba tohle všechno považují za dobré znamení, že mám ještě pořád sílu bojovat. Odkáshlu si a chystám se je upozornit na něco, s čím mi při sezení tenhle týden pomohla terapeutka.

„Ehm, hele,“ začnu. „Jen vám chci říct... Víte, že už jsem dlouho nebyla mezi spoustou lidí a možná na mě přijde úzkost nebo...“

„To nevádí,“ přeruší mě Steve a přitáhne mě k sobě blíž. „Neboj, budeme tam s tebou.“

„Jo, ale možná budu potřebovat přestávku, na pár minut jít na vzduch, nebo tak něco. A kdyby jo, není to nic vážného. Nechci, abyste si všichni dělali starosti nebo měli pocit, že musíme odejít, tak něco.“ Neznělo to tak hladce, jak jsem si to natrénovala, ale řekla jsem, co jsem říct potřebovala. Hranice.

Steve na mě hledí očima nervózního štěněte. A Mara na mě zaostří ve zpětném zrcátku.

„Třeba to nebude nutný. Těžko říct,“ dodám, aby na mě přestali tak civět. „Nebo bych se mohla úplně ztřískat a všichni si to parádně užijem.“

„Edy,“ kárá mě Mara a Steve současně s ní vykřikne: „Ne!“

„Dělám si srandu,“ odpovím s úsměvem. Taky už jsem čtyři měsíce neprovedla nic špatného. Ačkoli terapeutka mi radí, ať špatné nahradím výrazem „nezdravé“. Nebylo žádné pití, žádní kluci ani kouření čehokoli. Pořád si nejsem jistá, čím se brání těch pilulek, když to nezvládám, liší od jiných *nezdravých* věcí. Nejsem si jistá, kdo rozhoduje, co je dobré a co špatné. Ale stejně to dodržuju, řídím se těmi pravidly, protože chci, aby mi bylo líp, chci být lepší. Opravdu si to přeju.

* * *

Cestou od parkoviště míjíme partu vysokoškoláků, kteří drží v rukou drinky a lelkují u starého dřevěného piknikového stolu, co vypadá, jako by ho částečně podpíraly betonové zdi budovy. Když kolem nich procházíme, vábí mě kouř z jejich cigaret a dívám se, jak se smějí a rozlévají pití. Kdyby mě Steve nedržel tak pevně za ruku, kdyby teď nebylo všechno jinak, asi by mě to k nim táhlo při hledání snadného místa, kam večer zapadnu.

Jenže teď je všechno jiné a takovéhle snadné věci jako by už pro mě neexistovaly.

U dveří nám všem vydají neonově růžovou pásku MLADŠÍ NEŽ 21 a kluk, který mi ji nasazuje, se mi otře o vnitřek zápěstí. Víím, že o nic nejde, ale i tím malým dotekem si připadám jaksi zneuctěná a přitom podivně otupělá.

Páska je příliš těsná. Tahám za ni, abych zjistila, jestli se dá povolit, ale i když je z papíru, nedá se roztrhnout ani přetáhnout přes zápěstí.

Maře páska podle všeho ani trochu nevadí, tak se na to snažím zapomenout.

Z repráků duní hudba. Všude, kam se podívám, lidi popíjejí, smějí se, pokřikují. Někdo do mě vrazí a vím, vím, že by z toho všeho moje tělo mělo něco cítit. Ten starý nápor adrenalinu, bušení srdce, zrychlený dech. Ale nic z toho se nedostaví. Kromě pocitu, že se zase ztrácím, jenže tentokrát to nespustí záchvat paniky. Jenom mi připadá, jako by tu jedna moje část doopravdy nebyla. A najednou si nejsem jistá, zda se vůbec můžu spolehnout, že vím, jestli jsem, nebo nejsem v bezpečí, pokud tahle část mého já dřímá.

Steve nás vede blíž k pódiu a tentokrát mu stisknu ruku pevněji já. Mara mě bere za druhou ruku, a když vidím, že Cameron drží za ruku ji, připomene mi to přestávku ve školce, kdy malé děti utvoří lidský řetěz, aby přešly přes ulici a dostaly se na hřiště. Je mi nanic z toho, že to teď tolik potřebuju.

„V pohodě?“ ptá se Mara u mého ucha, když se kolem nás začínou mačkat těla.

Přikývnu.

A jo, jsem, jakž takž. Při prvním setu písniček předskokanů jsem v pohodě. Dokonce si dovolím trochu se pohupovat. Ne tančit, skákat, vlnit se v bocích a dotýkat se svého přítele, jak to dělá Mara, u níž to vypadá tak snadně. Je to jiné, chemicky, absencí alkoholu, přítomností léků, které mi místo něj zakalují hlavu.

Jakmile na pódium nastoupí kapela – Steveova oblíbená kapela, na kterou jsme se přišli podívat –, cítím, že se už zase vynořuju. Nejdřív zlehka. V mé hrudi duní ten známý nepravdivý rytmus, dýchám přerývaně a ztěžka, v lebce mi zní ozvěna basů. „Jsem v pohodě,“ šeptám, neschopná slyšet v hlavě přes hudbu svůj hlas. Pouštím Steveovu ruku. Potí se

mi dlaně. A najednou jsem si hodně vědomá toho, že se částmi těla dotýkám jiných těl, která do mě narážejí.

Rozhlížím se, příliš rychle nasávám vše, co mi uniklo, když jsme přišli, všechno najednou. Všimnu si našich školních barev, univerzitní bundy, na niž dopadají světla z pódia. Okamžitě cítím, jak se mi stahují útroby – nevím, proč jsem nepočítala s tím, že dnes večer potkám lidi ze školy. Koneckonců jsme tady. A pak v záblescích trhaně uvidím jeho, jak se s hlavou zvrácenou dozadu směje. Sportovec. Jeden z Joshových někdejších přátel.

Ne. Tohle se děje v mé fantazii. Na chvíli zavírám oči. Reset.

Ale když je znovu otevřu, pořád tam je. Je to určitě on, Sportovec. Ten, co mě tehdy po škole přistihl u mé skříňky. Ten, co mě pronásledoval po chodbě. Ten, co mě chtěl vyděsit, nechat mě zaplatit za to, že můj brácha zmlátil Joshe. Natočím se dopředu, dívám se na pódium. Tohle je teď. Ne tehdy. Jenže si nemůžu pomoci a podívám se tam znovu. Znovu zavírám oči. Znovu v uchu slyším jeho hlas. *Slyšel jsem, že seš fakt divoška.*

Teď už mi třeští hlava.

Odkašlu si, nebo se o to pokusím. „Steve!“ křiknu, ale neslyší mě. Položím mu ruku na rameno a on na mě shlédne. Přiložím si dlaň k puse, a když se skloní, prakticky mu zařvu do ucha: „Jdu ven.“

„Cože?“ křikne.

Ukážu k východu.

„Jsi v pohodě?“ huláká.

Přikývnu. „Jo, jenom je mi divně.“

„Cože?“ zahuláká znovu.

„Bolí mě hlava,“ zakřičím.

„Chceš, abych šel s tebou?“ Vrtím hlavou. „Klidně zůstaň.“

Těká pohledem mezi mnou a kapelou. „Určitě?“

„Jo, jenom mě bolí hlava.“ Ale nejsem si jistá, že mě slyší.

Mara si všimne, že odcházím, a drapne mě za paži. Říká něco, čemu nerozumím.

„Bolí mě hlava,“ odpovím. „Vrátím se.“

Otvírá ústa, aby něco namítla, a popadne mě i za druhou paži, takže stojíme tváří v tvář, ale najednou jí Cameron díky-bohu zlehka sáhne na zápěstí a přiměje ji pustit mě. Kývne na mě a postará se, aby tam Mara zůstala.

Proplétám se mezerami v tlačenci těl, zadržuju dech a deru se proti proudu. Hlava mi třeští silněji, v rytmu hudby, ale nesynchronně s mými kroky, což mě vyvádí z rovnováhy a hudba mi drnčí v hrudi. Konečně zdolám nejhorší úsek, poskakuju jako kulička v hracím automatu a prodírám se kolem řady lidí, co doteď čekají, aby se dostali dovnitř.

Myslím, že ve změti hlasů a hudby linoucí se dveřmi zaslechnu svoje jméno.

Venku jdu rovnou k parkovišti a teď už vím jistě, že na mě volá. Steve vždycky chce být něco jako okouzlující princ, ale pokud je on princ, tak já jsem další pitomá Popelka, z mých magických tabletek vyprchala síla, kouzlo pominulo. Mám na sobě hadry, ples běží dál beze mě. A už tam nepatřím, nikdy jsem tam nepatřila. Snažím se popadnout dech, a zatímco chladivý vzduch naráží na můj zpocený obličej a krk, vím už, že se dovnitř rozhodně nedokážu vrátit.

Nakloním hlavu k nebi, zhluboka dýchám, zavírám oči a pomalu vydechuju. Nádech a výdech. Nádech a výdech, jak mi poradila terapeutka. Kdosi mi jemně poklepá zezadu na paži. „Říkala jsem, že mi nic není, Steve, fakt!“ Prudce se otočím. „Jen mě bolí... hlava.“

JOSH

Dominic pořád skuhrá, jak dlouho trvá dostat se dovnitř, o kolik z koncertu jsme už přišli. Posílá si zprávy s našimi kámoši uvnitř – poslední dobou jsou to spíš *jeho* kámoši. „Drží nám místa vzadu,“ říká mi, a když neodpovídám, dodá: „Přestaň.“

„S čím?“

„Cejtím, jak nad něčím přemýšlíš.“ Vzhledne ke mně od mobilu, na chvíli. „Nech toho.“

„Promiň, prostě nechápu, v čem je tahle kapela tak zásadní.“ Předstírám, že nemám náladu na tenhle koncert, místo abych přiznal, že jde o tu věc s tátou. „No tak se proslavili asi tak na minutu někdy na začátku století.“ Pokrčím rameny.

„A jsou *odsud*,“ zdůrazní. „Buď trochu hrdej na svý rodný město, nevděčníku.“

Potřesu hlavou, protože vím, že mu na tom taky nezáleží. Není to ten důvod, proč jsme na tomhle koncertě, nebo tady, zase doma. Má se tu s někým sejít – s tím klukem, se kterým si pořád píše –, ale odmítá mi říct, že proto tu chce mít i mě.

„Jestli to půjde dál tímhle tempem, prošvihneme celej koncert,“ bručí, „takže se tvoje přání nakonec splní.“

„Nepřišli bychom pozdě, kdybys mě nenutil se převlíknout.“

„Buď rád, že jsem ti nedovolil odejít z baráku tak, jaks byl.“ Odfrkne si a konečně strčí telefon do kapsy. „Někdy jsi takovej heterák, že ani nevíš, jaká je pro tebe klika, že mě máš.“

Natáhne ruku ve snaze upravit mi vlasy, ale odstrčím ho. „Jako vážně?“

„Máš je zplihlý od čepice!“ Se smíchem se ke mně znovu natáhne. Uhnu před ním a do někoho vrazím.

„Sorry, promiň,“ říkám a otáčím se právě včas, abych ze strany zahlédl její tvář, když se hnala kolem nás. „Nebyla to...?“

„Kdo?“ ptá se Dominic.

Znovu se na tu holku podívám. Jde rychle k parkovišti. Má jiný účes, ale určitě je to její chůze, jak si tiskne překřížené paže k hrudi. „Eden?“ zavolám, ale v tomhle davu mě určitě neslyší. „Hele,“ říkám Dominikovi, „hned se vrátím.“

„Ne, Joshi.“ Připlácne mi ruku na rameno, v jeho hlase už není žádná hravost. „Vždyť už jsme skoro...“

„Jo, já vím,“ říkám a už vystupuju z řady. „Dej mi jenom chvilku, jo?“

„Joshi!“ slyším ho za sebou křičet.

S bušícím srdcem běžím za tou holkou, možná to je a možná není ona. Jde hodně rychle a pak se najednou zastaví.

Stojí na parkovišti a konečně ji doběhnu. „Eden?“ zopakuju tišeji. Natáhnu k ní ruku, mé prsty se dotknou její paže. A vím, že je to ona, ještě než se otočí, protože si moje tělo kdysi dávno vtisklo do paměti to její.

Říká něco o tom, že ji bolí hlava, otočí se a podívá se na mě.

„Jsi to ty,“ pronesu hloupě.

Otvírá pusku, na chvíli se zarazí a pak se usměje. Nic ani neříká, jen udělá krok dopředu, přimkne se ke mně a její hlava jako vždycky dokonale zapadne pod mou bradu. Nevím, proč jsem tak překvapený, když mi to přijde úplně přirozené; co jiného bychom měli dělat než se takhle k sobě tisknout? Její plíce se rozpínají, jako by mě vdechovala, a já jí zabořím obličej do vlasů – jen na vteřinu, říkám si. Voní tak sladce a čistě, jako nějaké ovoce. Mumlá do košile moje jméno a mně

dochází, že už jsem zapomněl, jak příjemné je slyšet ji to říkat. Obejmu ji a konečky prstů se dotknu holé kůže jejích paží. Je to tak známý a uklidňující pocit, mohl bych takhle zůstat. Ale Eden se trochu odtáhne a s rukama opřenýma o můj pas ke mně vzhledne.

„Jsi doslova poslední člověk, kterého bych tu dneska čekala,“ říká a pořád se usmívá.

I když jsem vystresovaný, smutný a úplně na dně kvůli všemu, co se stalo, stejně se neubráním úsměvu. „Doslova poslední?“ zopakuju. „Tak jo, to zabořelo.“

Zasměje se a je to ten nejlepší zvuk na světě. „Víš, jak to myslím.“

„Jo, vím.“ Pustí mě, znovu překříží paže a ustoupí. Dávám ruce do kapes. „Nejsem tak cool jako ty. Chápu.“

„Tak cool jako já?“ zopakuje tím trochu zpěvavým hlasem. „To určitě. Ne, myslím tím, co tady děláš? Nemáš být ve škole?“

„Jarnáky.“

„Aha.“ Rozhlédne se a kývne hlavou ke frontě u vchodu. „Musíš se tam vrátit, nebo...?“

„Ne,“ odpovím až moc rychle.

„No, jestli chceš...“ říká a já současně s ní spustím: „Mohli bychom...“

„Promiň,“ omlouváme se oba ve stejnou chvíli.

Ukáže na dřevěný piknikový stůl za rohem budovy. Jdu za ní a prohlížím si ji. Od té doby, co jsem ji viděl posledně, možná trochu přibrala, je tak nějak hebká, silnější a, panebože, ve světle pouliční lucerny vypadá nádherně. Její obličej a vlasy – všechno. Dochází mi, že během všech těch let, co ji znám, jsem ji nikdy takhle neviděl, v džínových šortkách a tričku bez rukávů, sandály na nohou. Vždycky jsme se potkávali v chladných měsících, na podzim nebo v zimě. Když vidím její holé paže a nohy, nalakované nehty – to z ní, co jsem vídal jen

ve svém pokoji –, zatoužím znovu po chladu. Snažím se, aby neviděla, jak zírám. Jenže mě přistihne.

Místo aby mi to vytkla, jen sklopí zrak na svoje nohy a říká: „Takže máš jarní prázdniny a rozhodl ses přijet zrovna sem? Do téhle nudné díry?“

„Říkal jsem ti, Eden, že jsem dost nudnej kluk.“

Laškovně mě drkne do ramene a já bych ji nejradši znovu sevřel v náruči.

Dojdeme ke stolku, kde si sednu na lavici a ona se posadí na stůl s nohama tak blízko mě. Cítím obrovskou touhu sehnout se a políbit jí kolena, hladit stehna, položit jí hlavu do klína.

Proboha, musím svůj mozek donutit, aby s tím přestal. Co je to se mnou? Musím toho okamžitě nechat. Rychle se taky zvednu a sedám si na stůl vedle ní.

„Je tohle divný?“ ptá se.

„Ne,“ zalžu. „Vůbec ne.“

„Určitě? Protože já jsem tak divně nervózní z toho, že tě vidím. Jsem šťastná,“ dodá a pohrává si rukama s lemem svého trička. „Ale nervózní.“

„Nebuď,“ říkám jí, ačkoli to slovo ze sebe stěží vymáčknu, když mi v krku takhle pulzuje srdce. U mě to není nervozitou, spíš jako by v její přítomnosti ožívalo každé nervové zakončení, všechna najednou. Dívá se na mě jako vždycky. Jako by mě opravdu viděla, a poprvé od chvíle, kdy jsme spolu byli na posledy, si uvědomím, že se necítím tak ztraceně. A protože je vždycky tak snadné s ní mluvit, až moc snadné sdílet s ní mé myšlenky přesně tak, jak mě napadají, bez filtru, nutím pusu místo toho říct něco jiného.

„Ostříhala sis vlasy.“

Prohrábne je rukou, odhrne je z obličeje. „Jo, znova se hledám.“ Vydá nějaký zvuk, cosi mezi smíchem a zakašláním, a obrátí oči v sloup. „Nebo tak něco.“

„Je to pěkný.“

Skloní hlavu a usměje se tím plachým způsobem, jak se usmívá – *usmívala* – jenom ona, když se jí snažím složit kompliment, a přitom jí vlasy spadnou do obličeje. Natáhnu ruku, zastrčím zbloudilý pramínek za ucho, jak jsem to udělal už tolikrát, a moje prsty se dotknou její tváře. A teprve když ke mně vzhledne, vzpomenu si, že tohle už dělat nemůžu. „Promiň. Reflex, nebo tak něco. Promiň,“ zopakuju.

„V pohodě. Můžeš se mě dotýkat,“ říká a moje srdce zase tam někde v krku mi sebere slova. „Přece – jsme teď kamarádi, že jo?“

Přikývnu, pořád neschopný mluvit. Je mnohem snazší s ní jen kamarádit, když nesedíme takhle vedle sebe.

Odkašle si, natočí se ke mně celým tělem a zpřímá se na mě podívá. Teď natáhne ruku ona, letmo se dotkne prsty mých vlasů u čela a pak přejede hřbetem ruky po straně obličeje. Něco ve mně si tak moc přeje poddat se jejím dotekům.

„Máš delší vlasy,“ říká. „A necháváš si narůst vousy.“

Tentokrát jsem to já, kdo se plaše a rozpačitě usměje. „No, nenechávám je růst schválně, je to jen takový strniště.“

„Aha, strniště,“ odpoví s úsměvem a zdá se, že o něčem uvažuje. „Líbí se mi. Je to takový... *Josh vysokoškolák*,“ dodá hlubším hlasem.

Zasměju se, ona taky a všechno napětí mezi námi se jakoby rozplývá. Víím, že na ni už zase příliš dlouho zírám, ale nemůžu si pomoci. Jsem úplně vyřízený. V tom nejlepším smyslu.

„Co je?“ ptá se.

Musím se donutit stočit zrak jinam a zavrtím hlavou. „Nic.“

„Tak proč se pořád tak usmíváš a vzdycháš?“ Nakreslí prstem ve vzduchu kroužek a ukáže na mě.

„Jen tak. Jen že vždycky, když na tebe myslím, zapomínám, jak umíš být vtipná.“ Když si na ni vzpomenu, obvykle

myslím jen na to, jak bývá smutná a jak moc se o ni bojím. Ale pak jsem jí nablízku a skoro hned si vybavím, že navzdory vší temnotě umí být právě tak rozzářená. Koušu se do rtu, abych to všechno neřekl nahlas. Protože tyhle věci se neřikají někomu, do koho jste byli zamilovaní, zatímco sedíte na starém piknikovém stole za budovou počmáranou graffiti, kolem vás chodí opilí lidi a v pozadí rámusí smradlavý rockový koncert.

„Ty na mě myslíš?“ ptá se, náhle vážná.

„Přece víš, že jo.“

Rozhostí se ticho a nechám ho mezi námi viset, protože přece *musí* vědět, že na ni myslím. Jak se mě na to může vůbec ptát?

Tentokrát přeruší ticho ona. „Chtěla jsem ti odepsat, víš?“ Jako by mi četla myšlenky. „Měla jsem to udělat.“

„Proč jsi neodpověděla?“

„Připadalo mi, že je toho tolik, co bych chtěla říct, nebo...“ Odmlčí se. „Každopádně ne po esemeskách.“

„Můžeš mi kdykoli volat.“

„Je toho tolik, že se to nedá probrat ani po telefonu,“ namítné, a přestože si nejsem úplně jistý, jak to myslí, bleskne mi přitom hlavou, že jí stejně celkem rozumím.

„Napadlo mě, že se na mě možná zlobíš,“ přiznám.

„Cože? Proč?“ vyjekne vysokým hlasem. „Jak bych se na tebe mohla zlobit? Ty jsi...“ Zarazí se.

„Co jsem?“

„Jsi...“ začne, znovu se zarazí a nabere dech. „Ten nejlepší člověk, co znám. Na tebe se zlobit nejde, zvlášť když jsi neudělal nic špatně.“

V tom je ta potíž – už si nejsem jistý, jestli jsem něco neudělal špatně. „Nevím, bál jsem se, že se na mě nejenom zlobíš, ale jsi třeba smutná nebo jsem tě zklamal.“

„O čem to mluvíš?“

„Však víš, jak jsme se posledně viděli.“

Pomalu vrtí hlavou, jako by opravdu nevěděla. Chce, abych to řekl já. „Jak jsem tě políbil,“ prohlásím nakonec. „Později jsem o tom přemýšlel – vlastně hodně. A za těch okolností, při všem, co se dělo, to bylo asi to poslední, cos potřebovala. A pak to všechno, co jsem ti říkal. V téhle situaci to byla hrozná blbost, a navíc s nejhrošším, pitomým, děsným načasováním, a myslel jsem, že ti to možná bylo nepří–“

„Počkat. Počkej, zadrž,“ přeruší mě. „Myslela jsem, že to já políbila tebe.“

Nevím, co na to říct. V duchu se vracím k tomu, co se před čtyřmi měsíci dělo v mém pokoji, a najednou je z toho rozmazaná šmouha rukou a úst, vyčerpání a zoufalství a rozjitřených emocí, vypjatých jako nikdy dřív, a už si moc nejsem jistý, kdo koho políbil, kdo se koho jako první dotkl.

Z myšlenek mě vytrhne její smích, hlasitý, pronikavý a průzračný. „A já si vyčítala, že jsem se chovala nepatříčně.“

„Nepatříčně?“ Taky se zasměju. „Proč?“

„Že jsem tě líbala, když jsi mě výslovně upozornil, že máš přítelkyni – vážnou známost,“ dodá a použije moje vlastní hloupá slova proti mně. „Kdybych celou tu dobu věděla, že viníkem jsi ty, nemusela jsem se propadat hanbou.“

Vím, že žertuje, ale to slovo. *Hanba*.

Její hlas se na něm trochu zadrhne, zachytí se jako na nějakém trnu. Není to ležérní slovo, jaké byste použili, pokud se nenachází hned pod povrchem. Takže vím, že teď není vhodná chvíle, abych přiznal celou pravdu o své přítelkyni – *bývalé* přítelkyni –, nebo že jsme se tehdy večer rozešli, *kvůli* tomu večeru.

„Všchno je moje vina,“ říkám raději a směju se spolu s ní. „Beru na sebe plnou odpovědnost.“

Z davu na druhé straně téhle zdi se ozývá sborový jásot, ale tam uvnitř se nemůže dít nic víc vzrušujícího než to, co se teď děje tady.

„Sakra, Joshi.“ Rozhodí ruce do vzduchu. „Tohle je naše klasika, už zase, že jo?“

Naše klasika. Příčí se mi, že se mi moc líbí, jak to zní.

EDEN

Mému tělu všechny ten smích a lehkost připadají cizí. Jsem z toho neklidná, ale takovým příjemným způsobem, jako bych to trochu přehnala s kofeinem. Když s ním znovu jsem, sedíme tady a mluvíme, skoro mi připadá, že si to jen představuji – představuji si *jeho* – sním, mám halucinace, tak něco. Protože dnes večer jsem nepotřebovala nic víc než tohle, s Joshem. A panebože, jsem už tak málo zvyklá dostávat to, co potřebuju.

„Vypadáš, že jsi na tom dobře, Eden,“ říká, ale jeho úsměv se vytrácí.

„Jo.“ Přikývnu, ale nedokážu se přimět, abych se mu podívala do očí. „Mm-hmm.“ Přikyvuju a přikyvuju.

„Vypadáš tak,“ zopakuje a cítím, že je to spíš otázka než postřeh, ale ještě nejsem připravená vzdát se té lehkosti.

„Jak říkáš.“ Snažím se pokračovat v tomhle škádlení, které nám jde tak dobře, ale Josh si mě prohlíží, mhouří oči, jako by se snažil vidět něco v dálce, jenže se mi dívá do očí. Soustředím se na svoje ruce, ne na něj.

„No tak,“ pobídne mě tiše.

„Co?“

„Jsi v pohodě?“ ptá se konečně.

Pokrčím rameny. „Jo, jasně. Jsem... jsem na tom líp, řekla bych. Už nedělám žádný šílený hovadiny, fakt ne.“ Doufám, že ví, co myslím těmi „šílenými hovadinami“: neopíjím se a nespím s cizími kluky. „A přestala jsem kouřit,“ dodám.

„Fakt?“ Usměje se. „Gratuluju. Žasnu.“

„Dík. Je to na prd.“

„Ptal jsem se vlastně na něco jinýho,“ říká. „Jak jsi *na tom*? Cítíš se dobře?“

„Vlastně se nemůžu necítit dobře, nemám na vybranou. Ale sna-snažím se být na tom líp,“ koktám. Kristepane. Není to těžká otázka, jenže mi dělá potíže na ni odpovědět.

„Jo, ale jak na tom *doopravdy* jsi?“

Donutí mě to říct.

„Cože? Ne, nejsem v pohodě, Joshi,“ vyhrknu rozrušeně, málem zakřičím a pak trochu uberu. „Promiň. Ale nejsem, ne. Chápeš?“

„Chápu,“ odpoví tiše. „Nechci se hádat. Chci jen, abys věděla, že přede mnou nemusíš nic hrát. To jsem chtěl říct.“

„S tebou nic nehraju,“ ujistím ho. „Jsi jediný člověk, před kterým nic nepředstírám, takže...“ Nedokončím větu.

Otvírá ústa, jako by se chystal dál mluvit, ale najednou se ke mně nakloní. Na zlomek vteřiny si pomyslím, že mě chce políbit. Rozbuší se mi srdce. Jenže pak vytáhne ze zadní kapsy mobil. Dívá se na displej a já myslím jen na to, že bych mu polibek oplátila – znovu, vždycky. I když je nedaleko Steve. I když někde existuje Joshova holka. Udělala bych to.

„Někomu chybíš?“ ptám se a opravdu doufám, že nejde o jeho přítelkyni – že se mě nechystá opustit, aby byl s ní, přestože by měl. „Musíš jít?“

Prosím, řekni ne.

Vzhledne ke mně a přitom vytukává zprávu. „Ne. Jen dávám vědět kámošovi, že jsem tady venku.“ Položí telefon na stůl displejem dolů a podívá se na mě těma očima, kterýma mě drží v zajetí hned od prvního dne na střední, kdy jsem do nich spadla v té hloupé studovně a nikdy se mi nepodařilo vyškrábat se ven. „A co ty?“

„Co já?“ ptám se a nemůžu si vzpomenout, o čem jsme mluvili.

„Chybíš tam někomu?“

„O tom silně pochybuju.“ Nakloním svůj mobil tak, abych viděla na displej. Pořád nic. Položím ho přední stranou dolů vedle Joshova telefonu. „Řekla jsem jim, že musím na vzduch. Začínalo to tam být tak nějak klaustrofobní a z hudby mě rozbolela hlava.“ Rozhodnu se vynechat to, že jsem zahlédla Sportovce. Bylo by až moc lákavé povědět mu celou historku o tom, co se tehdy stalo, a teď se musím soustředit – soustředit se na *tuhle* chvíli – nasát z ní, co můžu, dokud můžu. „Asi teď nejsem moc zábavná,“ uzavřu to s pokrčením ramen.

Dívá se, jak mluvím, a pak ke mně natáhne paži. „Můžu?“ ptá se a ukáže na mou ruku.

Nechám ho vzít ji do jeho dlaně, opatrně umístit palec a ukazováček tam, kde se setkává můj palec s ukazováčkem, a stisknout onu část kůže mezi nimi.

„Je to akupresurní bod,“ vysvětluje a tiskne silněji. „Má to pomáhat na bolest hlavy. Máma to tak se mnou dělávala, když jsem byl malý.“

Zavírám oči, protože mi najednou připadá, že je to všechno moc intimní a skutečné – až moc všeho. Nesnesu to. Cítím, jak se mi svírá krk a pálí mě oči. Jestli to dopustím, rozbrečím se a nejsem si ani jistá proč. Ale nebudu brečet. Nebudu.

„Tak moc to nebolí, nebo jo?“ ptá se a na chvíli uvolní stisk. Zavrtím hlavou, ale ještě nedokážu otevřít oči.

„Určitě?“

Přikývnu.

Znovu tiše přitlačí.

Tohle je opak mizení. Jako bych byla tady víc, než jsem kdy byla v celém svém životě. Teď mizí všechno ostatní, já ne. Po několika dalších vteřinách mě Josh pouští. Bere mou druhou ruku

a dělá totéž. Když uvolní tlak, zhluboka se nadechnu, otevřu oči a znovu se na něj podívám. Pořád si mě důkladně prohlíží.

„Jak je teď na tom tvoje hlava?“

Mám vůbec ještě hlavu? napadá mě. Protože myslím jen na místo, kde se jeho ruce dotýkají mých. *A právě proto jsem ti nikdy neodpovídala na zprávy*, chci mu říct. Ale to by nebylo fér vzhledem ke všem těm hodně nefér věcem, které jsem mu už i tak provedla. Není jeho vina, že umí odehnat bolest nebo přimět svět, aby se ztrácel.

„Líp,“ odpovídám. „Děkuju.“

Tak trochu lenivě se jeden druhému díváme do očí, a zatímco se lehce kolébám v rytmu tlumené hudby za druhou stranou té zdi a uvažuju, jestli oba mlčíme ze stejného důvodu, jeden z našich telefonů zavibruje.

„Tvůj, nebo můj?“ ptá se, zvedá svůj mobil a já jsem za to vyrušení vděčná. „To bude tvůj.“

Steve: Potřebuješ mě?

Odpovídám: Ne, jsem v pohodě

Okamžitě odpovídá: určitě?

Jo.

„Všechno v pohodě?“ ptá se Josh. „Nechci tě tu držet – no, vlastně chci. Ale nebudu, jestli se musíš vrátit.“

„Ne, nebudu se vracet.“ Znovu odložím mobil a tahám za pásku na svém zápěstí. „Vůbec jsem původně nechtěla jít, ale... jsem ráda, že jsem šla.“ Myslím, že neflirtuju, jsem jenom upřímná. Snad.

„Já taky.“

„Víš jistě, že se nemusíš vrátit ke svým kamarádům?“ ptám se ho.

„Upřímně už jsem zapomněl, proč jsem sem vlastně jel. Ale řekl bych, že máš na mě obecně tenhle účinek.“

On možná flirtuje.

„Teď nevím, jak to mám brát,“ říkám. „Nejsem si jistá, jestli je to dobře.“

Pokrčí rameny. „Mně to připadá dobrý.“

Jak se na mě dívá, panebože, nemůžu dýchat. Bezděky se zasměju, protože to je jediný způsob, jak dokážu do plic dostat vzduch.

„Proč se směješ?“ ptá se, ale taky se skoro směje. „Myslím to vážně.“

„To vím,“ říkám. „Já taky.“

Přikývne a nejspíš chápe, že toho na mě začíná být příliš, protože si odkašle, trochu se vsedě napřímí a změní téma, pokud nějaké bylo. „Takže ti brzy skončí škola?“

„Jo. Víceméně.“

„Víceméně?“

„Jo, končím, ale vlastně teď do školy nechodím. Dělán všechno online.“

Ale neříkám mu, proč se fyzicky neúčastním výuky. Jak jsem se v prvním týdnu po zimních prázdninách úplně se-sypala – ve frontě v jídelně do mě vrazil nějaký kluk a mně nedošlo, že se nic neděje. Měla jsem pocit, že jde o víc. Že na mě útočí. A zareagovala jsem tím, že jsem ho kopla do holeně a hodila na něj svůj tác s jídlem. Nevím, proč jsem úplně spontánně udělala právě *tohle*. Ale udělala jsem to. A pak jsem utekla, odcouvala jsem do rohu jídelny, složila se na podlahu a začala přede všemi v panice lapat po dechu. Dokonce i učitelé vypadali, jako by se báli ke mně přiblížit. Jenom Steve zasáhl. Pomohl mi dojít na ošetřovnu a počkal se mnou, až pro mě přijede máma.

Znovu zaostřím oči. Josh na mě upřeně hledí, a když pořád mlčím, starostlivě vraští čelo.

Potřesu hlavou, odháním tu vzpomínku, mluvím dál, jako bych před chvílí nebyla úplně mimo. „Ehm, uvažuji o tom, že

se tam po zbytek roku nevrátím a v létě možná půjdu na přípravný program na VOŠce. Abych zkusila, nevím, zjistit, co chci v životě dělat.“

„Žádnej tlak,“ říká a ve tváři se mu objeví ten úsměv se zvednutým koutkem.

„Přesně.“ Snaživě se směju, ale zní to prázdně. Cháपavě přikývne, jako že rozumí, proč mě nevzali na žádnou z vysokých škol, kam jsem se hlásila. „V předchozích dvou letech jsem si fakt podělala známky,“ vysvětluju i tak.

„Za to fakt nemůžeš.“

Pokrčím rameny. „Trochu jo. Na test SAT jsem se skoro neučila. A v únoru před závěrečným termínem jsem šlela a podala jsem si přihlášky na náhodný univerzity. Takovej zoufalej pokus. Ale...“

„Ještě se neozvali?“ ptá se.

„Jo, ozvali.“

„Ale víš, že na VOŠce taky není nic špatnýho, vid’?“

„Vím.“ Povzdechnu si. „Každopádně mám tenhle plán, aspoň zatím. Dokončit školu online a doufat, že mi kamarádi odpustí, když se nevrátím. Je to takhle jednodušší.“

„Co je jednodušší?“

„Asi škola. Studovat online mi připadá lehký a být tam...“ Dochází mi, že jsem ve skutečnosti nikomu nahlas neřekla, v čem je problém. „Je to těžký. Je těžký tam být. Některým lidem asi došlo, že se něco děje ohledně toho zatčení a soudního procesu, a tuší, že s tím mám něco společného. O mně a Mandy by vědět *neměli*. Teda myslím Amandu, jeho sestru. Ale tohle blbý maloměsto. Lidi žvaní. Je to fakt těžký, víš?“ Slyším, že se mi třese hlas, a Josh se teď na mě dívá, jako bych se měla zhroutit nebo co. Pokrčím rameny, jako bych to všechno mohla setrást.

„Jo.“ Přikývne. „To dává smysl.“

„Díky.“

„Proč mi děkuješ?“

„Nevím, někdy o sobě pochybuju. A říkám si, že bych se možná měla cítit líp, být vděčná, nad věcí, nebo tak něco. Ani moji kamarádi to doopravdy nechápou. Myslím, že jim to nedává smysl, prostě jen probíhá... *validace*,“ vzpomenu si na jedno z oblíbených slov mé terapeutky.

„Ale vědí to, ne?“ ptá se. „Vědí tví kamarádi, co se ti stalo?“

Okamžitě mám znovu ten knedlík v krku. Ztěžka polknu. „Jo, vědí, ale nejsem si jistá, jestli chápou, proč ještě pořád nejsem...“ Kristepane, nedokážu ani dokončit jednu pitomou větu.

„Oukej?“ dořekne za mě.

Přikývnu, a teď už se to nedá skrýt. Cítím, jak mi rudnou tváře, do očí se derou slzy a pod kůží mám čím dál horčejší krev. Natáhne ruku, dotkne se mého ramene a pak tváře a to už je na mě moc.

„Joshi,“ zasténám a odstrčím jeho ruku ze svého obličeje. „Nechci dneska večer bulet.“ Ale přece jen se schoulím do jeho rozevřené náruče. Jednu ruku mu ovinu kolem ramene a druhou přitisknu na hrud'. Jak to sám říkal, je to nějaký reflex. Zvyk, dobrý zvyk, ke kterému se tolik chci vrátit. Zavírám oči a s tváří u jeho krku cítím, jak mu vibruje hlas.

„V pohodě,“ říká. „Můžeš bulet. Mně to nevadí.“

V tomhle malém, křehkém prostoru mezi námi si uvědomuju, že mi zběsile tluče srdce, ale ne proto, že by se rozpadalo na kusy. Je to tím, že se po řadě měsíců cítí nejlépe, nejsilněji. Otevřu pusku, abych mu to pověděla, přitom se otřu rty o jeho klíční kost a nechám je tam o vteřinu déle, než bych měla. Doufám, že na kůži necítí moje otevřená ústa, ale asi ano, protože pak se jeho ruka znovu ocitne na mé tváři a sune se mi po krku dolů, a kdybych otevřela oči, tak se neudržím a on se nejspíš

taky neudrží a probůh, proč to vždycky dopadne takhle, proč to pro nás nikdy není v tu správnou chvíli?

„Už je to dobrý,“ říkám a odtáhnou se. „Vážně, je mi fajn.“ Nevím, jestli se snažím přesvědčit sebe, nebo jeho.

„Tak jo,“ zašeptá a nechá mě vzdálit se z jeho dosahu.

„Chci, abys věděl, že teď opravdu nejsem tak křehká, jak to vypadá. Nevím, proč jsem tak rozhozená.“ Konečně se odvážím znovu se na něj podívat, protože jsem zpátky na svém místě, na své straně neviditelné čáry, kterou jsem právě nakreslila na stole, a dělí nás vzdálenost paže. „Vlastně asi vím,“ vyhrknu, než se stihnu zarazit.

„Co víš?“

„Vím, proč jsem rozhozená,“ odpovídám, ale zatímco mi ta slova vycházejí z úst, netuším, co mu povím, jak moc z které pravdy.

„Proč?“ ptá se a rychle dodá: „I když k tomu nemusíš mít důvod.“

Ty. Ty jsi ten důvod.

Ale neřeknu to.

„Tenhle týden se nám ozvala prokurátorka,“ začnu raději. „Mně, Amandě a Gen – Gennifer, tak se myslím jmenuje. Jeho přítelkyně. Nebo bývalá přítelkyně. Gennifer s G, to je v podstatě všechno, co o ní vím, ale...“ blábolím a potýkám se se slovy, nejistá, jestli s ním doopravdy chci o tomhle mluvit.

„Něco nového ohledně soudu, nebo...?“ ptá se váhavě.

„Ano i ne,“ říkám. „Slyšení, co se mělo konat letos na jaře, odsunuli, takže možná bude až v létě, nebo dokonce na podzim.“ V mém mobilu zůstává pořád ještě bez odpovědi esemeska od prokurátorky Silvermanové a zpráva v hlasové schránce od Lane, soudem přidělené advokátky z centra pro ženy, která mi sděluje, že pokud o tom chci mluvit, je mi k dispozici. Vzhlednu k Joshovi, protože mi dojde, že jsem to nedopověděla.

„To je mi líto,“ říká, jako by to myslel doopravdy.

„Myslím, že Keva...“ Ale ústa mi nedovolí pokračovat, musím si nejdřív odkašlat. „Zastupuje ho teď nějaký nový tým nóbl právníků.“ Nadechnu se, zadívám se do svého klína a snažím se stáhnout ze zápěstí tu pásku.

Natáhne se ke mně a přikryje mi dlaní ruku. „To nemění nic na tom, co udělal,“ říká a já přestanu škubat za tu pitomou pásku a беру ho za ruku. Víím, že ji až moc tisknu, ale zdá se, že mu to nevadí.

„Tak si říkám, že ani není jistý, jestli k tomu vůbec někdy dojde.“ Vzhlednu k němu. „Jestli to všechno vlastně mělo smysl.“

„Tohle neříkej. Má to smysl,“ prohlásí důrazně a povzbudivě mi trochu stiskne dlaň.

Přikývnu, ale donutím se pustit jeho ruku, protože to dřív nebo později udělat musím.

Chvilí jsme oba zticha. Josh se dívá na zem a pak se rozhlédne po parkovišti, jako by se snažil vymyslet, co má říct. „Kde vůbec vzal peníze na nóbl právníka?“ ptá se nakonec. „Od rodičů sotva – ti by mu je nedali, když je jeho sestra...“ Odmlčí se, nedokončí větu, ale něco ve mně by opravdu chtělo vědět, co chtěl říct.

Ne když je jeho sestra... co, oběť? Má na mysli tohle? Netuším. Myslí i na Gennifer jako na Kevovu oběť? A co já? Jsem jeho oběť?

„Ne, od rodičů je nemá,“ odpovím nakonec – teď fakt není vhodná chvíle snažit se vyznat v tom nekonečném ping-pongu mezi tím, jestli jsem oběť, nebo přeživší, co mi pořád lítá hlavou sem a tam. Jejich rodiče straní Amandě, což mi ještě pořád přijde jako malý zázrak, když vezmu v potaz, jak silné gravitační pole Kevin má.

„Je to nějaký bohatý absolvent univerzity, nebo je jich víc – týpci, co ho podporují a čekají, aby ho uvedli do nějaké síně

slávy s názvem Podívejte, Co Nám Může Projít.“ Pokusím se svému špatnému vtipu zasmát a trochu zkrotit emoce. „Fakt nevím. Má to něco společného s tím podělaným basketbalem a...“ Zarazím se a rychle si připlácnu ruku na pus. Někdy zapomínám, že Josh do toho světa taky patří. „Promiň, nemyslela jsem tím...“

„Neomlouvej se, máš pravdu,“ přeruší mě a potřásá hlavou. „Ne, chápu. Podělanej basketbal,“ zopakuje a z jeho hlasu zaznívá ještě víc pohrdání a trpkosti, než když jsem mluvila já.

„Nemyslela jsem to tak, že *celej* basketbal je špatnej. Nebo že sport je zlo, nic takovýho. Šlo mi jen... o tuhle část.“

„Jo,“ říká napjatě a zírá přimhouřenýma očima někam mimo mě. „Hlavně aby neutrpělo jméno jejich týmu. Jejich odkaz, jejich image,“ ušklíbne se a naznačí prsty uvozovky, jako by tyhle fráze slýchal příliš často. „Promiň, tyhle kecy mě...“ Ale nedokončí ani tuhle větu. Povzdechne si a mne si zátylek, jako by byl z celé té záležitosti stejně rozhozený jako já.

„Tak jo, pojďme teď mluvit radši o tomhle. A o *tobě*. Fakt, prosím. Prosím.“

„O mně?“ ptá se, trochu pokrčí rameno a zavrtí hlavou. „Ne, o sobě mluvit nechci.“

„Mě vždycky necháváš mluvit pořád o sobě.“

„No, u mě se nic neděje.“

„Jo, děje.“

Podívá se na mě, jako bych ho polekala. „Proč tohle říkáš?“

Nejsem si úplně jistá, proč jsem to řekla, ale z jeho reakce poznám, že mám pravdu. Než se pokusím odpovědět, jsme přerušeni. Najednou se ze dveří houfně hrnou lidé, pokřikují, dupají a narušují všechen ten citlivý vzduch v ochranné bublině, kterou jsme si vytvořili.

„Že by už skončili?“ říká Josh, zvedne telefon a dívá se, kolik je hodin.

Podívám se na svůj mobil. „Jak může být po jedenácté?“

A pak uvidím, že tam visí série zpráv.

Steve: ahoj, vrátíš se?

Mara: Jsi ok?

Steve: mám o tebe strach. Jsi OK?

Steve: odpovíš, prosím?

Mara: Steve vyšiluje

Mara: Já trochu taky

Steve: kde jsi???

„Sakra, hledají mě,“ říkám Joshovi, přitom píšu zprávu a hned ji zas mažu, neschopná rozhodnout se, kdo bude mít větší pochopení, jestli Mara, nebo Steve. „Promiň, chtěla jsem si dál povídat.“

„To nic,“ říká, chvíli mžourá na svůj telefon a znovu ho strčí do kapsy. „Myslím, že jsem svoje kámoše taky našel.“

„Můžeš svalit vinu na mě,“ navrhnou.

Usměje se a zavrtí hlavou. „Nikdy.“

Kolem našeho stolku se začínají shlukovat lidé a strkat do nás. „Asi bychom měli jít,“ říká Josh, seskočí ze stolu a podává mi ruku.

Slezu z lavičky na chodník, pořád ho držím za ruku, otočím se a vrazím do Stevea.

JOSH

Ten kluk stojí až moc blízko. Chystám se mu říct, ať si dá pohov, ale vtom si všimnu, jak se tváří, zatímco těká očima mezi mnou a Eden a pak se podívá na naše ruce. Eden mě rychle pustí.

Poznávám ten pohled, protože se nejspíš tvářím stejně.

„A jé,“ vzdychnu hlasitě. Můj mozek zpracovává hrozně pomalu, co se děje.

Kluk říká, že ji hledal, a když ode mě Eden poodstoupí, vezme ji kolem ramen, jako by si na ni dělal nárok. *Moje*, sděluje mi očima.

„Ehm, Joshi, tohle je Steve,“ říká Eden. „Steve, nejspíš se na Joshe pamatuješ – chodil s námi do školy.“

„Ne,“ odpoví kluk – *Steve*.

Přichází další holka a vezme Eden za paži. Poznávám ji, jednou jsem se s ní viděl. „No nekecej,“ říká, taky mě poznává.

Eden se odpoutá od Stevea a přimkne se ke kamarádce. „Nevím, jestli si vzpomínáš...“

„Josh, jo, jasně. Ahoj.“

„Ahoj. Mara, že jo?“ vybavím si.

„Ano,“ odpoví s úsměvem. „Dobrá paměť.“ Potom pus-tí Edeninu paži a přitáhne do popředí dalšího kluka, který zvedne ruku a zamává na mě. „Tohle je můj přítel Cameron.“

„Ehm, jo.“ Nechápu, jak můžu dál mluvit a dýchat, když je Eden tak blízko, brzy bude daleko a nevím, kdy ji znovu

uvidím. „Myslím, že jsme byli v jedné třídě na nějaký předmět. Biologie, nebo...“

„Laborky,“ opraví mě a přikývne.

„Pravda,“ odpovím, ale dělá mi potíže se soustředit, protože vidím, jak Eden tiskne ruce k sobě a pevně svírá prsty. Cítím, jak je jí ta situace nepříjemná. Ten kluk, Steve, ji drapne za ruku, oddělí ji od té druhé a civí na mě, jako by se chtěl prát. Cítím, jak to z něj vyzařuje a proniká mi to do kůže.

Vzadu za nimi vidím, že se k nám davem prodírá Dominic. Když se přiblíží, zavrtí hlavou a rozhodí ruce do vzduchu. „Všechno jsi prošvihl!“ vykřikne. A protože má hluboký zvučný hlas a nade všemi vyčnívá, všichni se otočí a zírají.

Dojde k nám, stoupne si vedle mě, a když vidí, co se děje, vyčtu z jeho pohledu *já ti to říkal* smíšené se soucitem.

„Dominiku,“ prohlásím vděčný za něco, co můžu říct. „Tohle je...“

„Eden,“ doplní zvesela a ani nenaznačí, co vůči ní ve skutečnosti cítí – nebo spíš jaký má pocit ze *mě* a ní. „Moc mě těší, že tě konečně poznávám.“

„Ó,“ říká, nejspíš překvapená, že o ní Dominic ví. Krátce se na něj usměje a přikývne. „Mě taky.“

Pokračuju v představování. „A tohle jsou Mara, Cameron a...“ Podívám se Steveovi do očí a vím, že je to sviňárna, ale on je teď ten, kdo ji drží za ruku. „Promiň, jakže se jmenuješ?“

Zatne čelist. „Steve,“ zasyčí.

„Jasně. Steve.“

Dominic se zapojí do konverzace a mluví o škole, o koncertě, o normálních věcech. S lehkostí jemu vlastní. Hledím na svoje nohy, protože kdybych se na ni znovu podíval, bojím se, že bych plácl něco dramatického a hloupého, třeba *Vážně, Eden, s ním? Odejdeš s tímhle klukem? S tímhle klukem, který je evidentně žárlivý, majetnický a naštvaný* – ale

pak se proud mých myšlenek najednou zastaví – třeba jsem takový já. Možná jsem já ten, kdo je evidentně žárlivý, majetnický a naštvaný.

Když k ní znovu vzhlednu, má trochu rozevřená ústa a chci, aby něco řekla, cokoli, aby mi dala vědět, co si myslí, dala mi vědět, co si mám *já* myslet. Protože jsem si před chvílí říkal, *možná...* Ale teď sleduju, jak se nadechuje, a zrovna když jsem si jistý, že se chystá promluvit, přeruší ji další lidé, s nimiž jsme se měli sejít. Pár kluků z někdejšího týmu, holky z našeho ročníku, které matně poznávám. Všichni hulákají, mávají rukama, pokřikují na nás. Eden k nim stočí pohled a vidím, jak se celá schoulí, zmenšuje se a pak se na mě zase podívá a tentokrát mi připadá, že bychom se z té nesmírné dálky ani neslyšeli, kdybychom znovu zkusili mluvit.

„Jdeme na afterparty,“ říká jim Dominic a ukáže na dav lidí, kteří zjevně chtějí, abychom šli s nimi. „Budeme rádi, když se připojíte.“

Steve promluví, zřejmě za celou skupinu. „Už máme svoje plány.“

„Ale díky,“ dodá Mara.

„Není zač,“ odpoví Dominic, poplácá mě po rameni a vytrhne mě ze zamyšlení. „Připravený?“

Přikývnu, i když nejsem připravený ani v nejmenším.

„Eden?“ vysoukám ze sebe. „Pojďme...“ *Pryč. Utečme. Zkusme to znovu.*

„Pojďme se zas někdy brzy vidět,“ dořekne za mě. A hrozně moc chci věřit, že se v jejích slovech skrývá hlubší význam, tajné poselství, že nejsem jediný, kdo hledá tajná poselství. Dívám se, jak ti dva odcházejí, a s přemírou všeho, co se děje, mi připadá, že nás od sebe odtrhly protichůdné proudy a odnášejí nás pryč, jako bychom jeden druhého ztráceli při nějaké ničivé přírodní pohromě.

Eden se ohlédne, jako by se možná přece jen chystala udělat čelem vzad a rozběhnout se ke mně. Steve se taky ohlédne, varovně. Eden otočí hlavu zpátky a víckrát se za sebe nepodívá.

„Tak tohle byla ta nechvalně známá Eden, jo?“ ptá se Dominic.

Ale dokud se neztratí z dohledu, nějak nemůžu najít hlas. Svírá se mi srdce, a zatímco se dívám, jak mizí, mám nutkání běžet za ní, zmocňuje se mě strach jako tehdy, když jsme se loučili v prosinci. Stál jsem na schodech před naším domem, díval se, jak odchází, a nevěděl, jestli ji znovu uvidím.

Dominic mě šťouchne loktem do paže. „Jsi v pohodě? Chceš se jich zbavit?“ Nakloní hlavu směrem k našim dřívějším přátelům. „Můžeme dělat něco jiného. Vážně, bude se jen chlastat a blbnout jako vždycky. To klidně vynechám.“

„Ne,“ říkám konečně. „Přece o to kvůli mně nepřijdeš.“

Natočí hlavu stranou, mžourá na mě a snaží se nezubit.

„No co?“ Vrtím hlavou. „Nejsem zas tak mimo. Tvůj tajemný ctitel dneska dorazí, ne?“ ptám se. Myslím, že se jmenuje Luke, a vím to jen proto, že se mě D jednou nenápadně zeptal, jestli si ho ze školy pamatuju. Nevzpomínal jsem si na něj – byl v ročníku pod námi. Víím ale, že se Dominic chtěl vrátit domů kvůli němu. Píší si spolu online, i když Dominic o tom nějak podezřele mlčí – a přitom od doby, co jsme na univerzitě, nemlčí o ničem. „Je to ten Luke, že jo?“

„Sherlock je proti tobě amatér,“ odpoví.

„Nenapadá mě jinej důvod, proč bys trval na tom, že tenhle týden pojeděš domů.“

Dominic se zasměje a povzdechne si. „Ale je dost možný, že jsem já jeho tajemný ctitel.“

„Aha,“ říkám. „Jako že se ještě nevyoutoval?“

„Je to nejasný.“

Přikývnu. „No, chlastat a blbnout mi teď zní skvěle.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Taková jsem teď.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.